

Szvoren Edina

Mondatok a csodálkozásról

I.

(*vakok a libegőn*) Valaki, akit Malcsiknak hívnak, vakokat látott a libegőn. Mindenkinek elmesélte, hogy egy pár volt: férfi és nő, harminc körüliek. A vakok életkorát persze nem könnyű megállapítani. Testileg rendszerint fiatalabbnak tűnnek, a modorukban mégis van valami öreges. Körülményesek. Erős illatszereket használnak, meglepően erőseket, és Malcsik érteni véli, miért tesznek így. Malcsik az eset utáni napokban mindenkinek elmondta, hogy a vakok először is megvették a jegyet, ahogy mindenki más. Az alsó, zugligeti állomás alkalmazottja eleinte föl se nézett, adta volna a teljes árú jegyet. Már megpörgette az árukiadó tálcát, benne a jegyeket. Ezeket az árukiadókat Malcsik szerint mindig túlpörgetik a jegyárusok. Pörgött a tálca, a vakok meg mondták, hogy ők inkább kedvezményes jegyet szeretnének. Volt egy kis vita, mivel a libegő üzemeltetője nem készült vakokra, úgyhogy a jegyárus megpöcögötte körmével a díjszabási táblázatot. Malcsik kihangsúlyozta, hogy a vakok nem látták – nem láthatták – a jegyárus három számmal nagyobb zubbonyát. Azt csak Malcsik látta. A jegyárussal a vak férfi beszélt, mesélte ő. Fűnek-fának mesélte, hogy a nő a vita hevében előszedte

az igazolványukat. Olyasvalakinek látszott, aki hisz az igazolványok erejében, s aki, míg a másik beszél, a biztonság kedvéért előszedi a papírjait, aztán a kellő pillanatban némán felmutatja őket. Malcsik nemcsak elmesélte, utánozta is, hogyan vitatkoznak a vakok. Halkan vitatkoznak, nehezen viselhető monotoníával – s mintha egy üvegharangban kellene hallgatni az önérzetes dohogásukat. Végül a vakok megkapták a kedvezményes jegyüket, és elindultak a forgató felé. Oda, ahol föl kell szállni a libegőre. Egymásba karoltak. A férfi jobbra pásztázott a botjával, a nő balra, és így – Malcsik szerint – száznyolcvan fokos szögben mindent földerítettek maguk előtt a fehér csápjaikkal. Pillanat alatt ott termettek a forgató előtt, ahol völgyemenetből hegymenetbe fordulnak a szállítószékek. Kis híján baj történt. Malcsik azt mesélte az ismerőseinek, hogy a jegyárus abban a három számmal nagyobb zubbonyában – fel volt szinte puffedve rajta a kabát – először csak hátradőlt a széken, és a kasszában rendezgette a pénzeket; a nedvesítő párna mellett a jegytömböket; a kiadóablak fémrámájában az odatűzött díjszabási táblázatot. Bizonyára feldőlt, hogy alulmaradt egy vitában. Mire a székéből fölugrott, és föltépte a fölkéje ajtaját, addigra a vakok már az üresen lengedező székeknél toporogtak. Malcsik azt mesélte boldog-boldogtalannak, hogy a vakok a botjukkal próbálták fölmérni a székek közti távolságot. Maguk elé nyújtották a botot, és számolták az érintéseket. Kiszámolták, hogy két másodpercük van két egymást követő székpár közé lépni. Nem

sok, de nem is kevés. Mire a jegyáros egy utasforgalmi alkalmazott társaságában a forgatóhoz ért, addigra a vakok készek voltak a székek elé lépni. Egyébként egész jól kiszámították a dolgokat. Malcsik azt mesélte, hogy még a földre festett ikszeket is megtalálták. Ráéreztek a helyükre – egyszóval talán nem is történt volna baj. A rohanást érkező jegyáros úgy festett a puffadt zubbonyában, mint az ejtőernyősök ugrás közben, mondta Malcsik. Az utasforgalmi alkalmazottnak meg rövid volt a pantallója szára, de hát a vakok, magyarázta Malcsik, nem tudhatják, milyen előnytelenül öltözteti alkalmazottait a közlekedési vállalat. A jegyáros elrántotta őket a közeledő szállítószékek útjából, a kollégája pedig lekapta tíz körméről a vakokat, mintha nem pénzért bocsátották volna ki a két jegyet. Az ember, gondolta Malcsik, a kisujját nyújtja, a vakok meg mindjárt a karját akarják – az árukiadó bádogon keresztül. Aztán elboronálták a dolgot. Az utasforgalmi alkalmazott megenyhült, belekarolt a vak nőbe, a jegyáros pedig – kissé sértődötten – a vak férfibá. A székek két külön oldalára vezették a vakokat. Fölkérték őket, hogy csukják össze a botot, mondván, hogy kinyújtott bottal utazni balesetveszélyes és tilos. Beültették őket a következő székpárba, ölükre csapták a biztonsági korlátot, aztán összebiccentettek, és elégedetten néztek utánuk. Malcsik a mögöttük lévő ülésben utazott, és azon gondolkodott, hogy azért tilos-e, amiért balesetveszélyes, vagy azért balesetveszélyes, mert tilos. Megcsapta az orrát a vakok illatszere. Eleinte hallgattak. Jó fél perc

eltelt, mire bármit is mondtak. Amikor beleszagoltak a hegyvidéki levegőbe, Malcsik látta, ahogy a gyenge válluk megemelkedik. De szép, mondták a vakok, de Malcsik szerint ezt is mintha egy üvegharangban mondták volna, dohogva. A vakok lába sokáig nem találta a támaszt, mesélte Malcsik: kaszált a lábszárunk a levegőben. Összehajoltak, egymásba karoltak. A nő egyszer kitette a kezét, hátha megérint egy faágat. A férfi pedig a tiltás ellenére kihajtogatta botját a tenyeréből, és vakmerőn tapogatott vele lefelé megoldalt. Kis híján elérte vele az egyik póznát. Vakok a libegőn, gondolta mögöttük Malcsik. Amikor a vakok ülése átbucskázott egy gördítőcsiga fölött, a vakok azt hitték, hogy egyedül az ő székük leng. Hogy tehát ezzel a lengéssel az egész világon egyedül vannak. Aztán már inkább élvezték ezeket a ritmusos zökkenéseket. Kiszámolták, hogy a székük tíz másodpercenként teszi meg a traverzek közti távolságot, és aztán már úgy várták ezeket a hirtelen lódulásokat, lassan csilapodó lengéseket, mint a gyerekek. Ilyenek ezek a vakok, mesélte Malcsik mindenkinek. Amikor aztán befutottak a hegyi állomásra, nem volt, aki leszállítsa őket. A zugligetiek ugyanis, mesélte Malcsik, bizonyára elfelejtettek felszólni telefonon a János-hegyieknek, így a két vakot odafönt nem várta senki. A vakok nem számítottak rá, hogy máris le kell szállniuk, mert talán úgy gondolták, hogy pár percért ép értelmű ember nem ül libegőre, nem utazik háromnegyed órát, nem fizet ezerkétszáz forintot egy gazdaságtalanul működő vállalatnak. Mire a vakok észbe

kaptak, már túl is voltak a forgatón: mentek lefelé ugyanazon a kedvezményes áron. Tíz percen át szagoltam a kellemetlen, szúrós illatszerüket, méltatlankodott később Malcsik, akinek nem volt mersze megszegni az utazási előírásokat, és még a forgató előtt kiugrott az ülésből. Irigykedve nézett a vakjai után, ahogy a lengőszékükben távolodnak. Fiatalos külsejű, ugyanakkor körülményes emberek, mondta róluk lépten-nyomon Malcsik: férfi és nő. Egyikük, mondta, az érvekben hisz, másikuk az igazolványok erejében. Istenem, vakok a libegőn.

A szerző Erzsébetvárosi Irodalmi Ösztöndíjban részesült.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2021-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Losoncz-Kelemen Emese
Korrektor Tomka Eszter
A borító Chilf Mária *Terhelt helyek 09* (2003)
című képének felhasználásával készült
A könyvet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9141
Minion Cond betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 2357 0